

- Ιστορία
- Πρόεδρος
- Ομιλίες
- Όργανα
- Διεθνείς Σχέσεις
- Δελτία Τύπου
- Πολιτικά Κείμενα
- Επικοινωνία
- Links

 Home

 Νομαρχιακές & Δημοτικές Εκλογές 2002

16/02/1999
ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ κ. ΚΩΣΤΑ ΚΑΡΑΜΑΝΛΗ ΣΤΗ ΣΥΖΗΤΗΣΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΥΡΩΣΗ ΤΗΣ ΣΥΝΘΗΚΗΣ ΤΟΥ ΑΜΣΤΕΡΝΤΑΜ ΣΤΗ ΒΟΥΛΗ

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι,

Αισθάνομαι την υποχρέωση να ξεκινήσω αυτή την εισήγηση σχολιάζοντας τα όσα συνέβησαν τα τελευταία εικοσιτετράωρα. Γιατί πρέπει εξ αρχής να πω ότι είναι κεραυνόπληκτη, απροσβολωμένη και συγκλονισμένη η ελληνική κοινή γνώμη με αυτό που εξελίχθηκε ως κωμικοτραγωδία - άνευ προηγουμένου κωμικοτραγωδία - τις τελευταίες 24 ώρες.

Και εξηγούμαι. Χωρίς αμφιβολία πρόκειται περί τραγωδίας. Σε ό,τι αφορά την ουσία των εξελίξεων, τις συνέπειές της για τον πρωταγωνιστή, τις επιπτώσεις της για την Ελλάδα, το μέγεθος της αποτυχίας της κυβερνητικής πολιτικής. Περιλαμβάνει, δυστυχώς όμως, και στοιχεία κωμικά, που αφορούν αποκλειστικά τους χειρισμούς της Κυβέρνησης Σημίτη, την ερασιτεχνική προσέγγιση ενός ιδιαίτερα καυτού θέματος, την εκκωφαντική της ανικανότητα να συλλάβει τις διαστάσεις του αντικειμένου, την αβάσταχτη ελαφρότητα με την οποία η Κυβέρνηση παίζει με τόσο καυτά θέματα. Αβάσταχτη, ασυγχώρητη, ασύλληπτη ελαφρότητα που εξέθεσε με παταγώδη τρόπο τη χώρα διεθνώς, που ταυτόχρονα την εξέθεσε σε σοβαρούς κινδύνους, που την οδήγησε σε πρωτοφανή, σε απίστευτο διασυρμό διεθνώς με την υπόθεση «Οτσαλάν».

Αμείλικτα ερωτήματα ξεπηδούν, αναβλύζουν από παντού. Που απαιτούν ξεκάθαρες απαντήσεις τώρα. Πρώτον. Για περισσότερο από 15 μέρες η Κυβέρνηση αποκρύπτει το γεγονός της διέλευσης Οτσαλάν από την Ελλάδα και της φιλοξενίας του στην ελληνική πρεσβεία στην Κένυα. Σε όλο αυτό το χρονικό διάστημα η Κυβέρνηση ψεύδεται. Και ψεύδεται προς κάθε κατεύθυνση, διαψεύδοντας με αγανάκτηση όλες τις φήμες και τις πληροφορίες που κυκλοφορούν, που όμως αποκαλύφθηκαν ότι ήταν ακριβείς. Συνειδητά, δηλαδή, η Κυβέρνηση εξαπάτησε τον ελληνικό λαό, το Κοινοβούλιο, τους αρχηγούς των κομμάτων, τα κόμματα, ακόμα και το κυβερνητικό κόμμα, ακόμα και τη συμπολίτευση.

Δεύτερον. Η Κυβέρνηση Σημίτη αναλαμβάνει αφ' εαυτής, με δική της δηλαδή ευθύνη, από μόνη της, να διευκολύνει τον Οτσαλάν μέχρι να βρει μόνιμη λύση. Εάν μεν το έκανε σε συνεννόηση με άλλους παράγοντες της διεθνούς κοινότητας πρέπει να μας πει τί εγγυήσεις και τί δεσμεύσεις εξασφάλισε για την επιτυχία του εγχειρήματος ή, τουλάχιστον, για τη στήριξη της πολιτικής της και τη στήριξη της Ελλάδος σε περίπτωση αποτυχίας. Εάν δεν εξασφάλισε τίποτα είναι υπόλογη ασυγχώρητης επιπολαιότητας. Αν από την άλλη ανέλαβε μια τέτοια πρωτοβουλία από μόνη της τότε βαρύνεται με εγκληματική αμέλεια σε ό,τι αφορά την προστασία τωνεθνικών συμφερόντων.

ΦΟΡΜΑ ΑΝΑΖΗΤΗΣΗΣ

Αναζητήστε τις ομιλίες του προέδρου της Νέας Δημοκρατίας στην βουλή, σε περιοδικές και στα όργανα του κόμματος. Το αρχείο που έχετε στη διαθεσή σας ξεκινάει από τον **Απρίλιο του 1997**.

Επιλέξτε ημερομηνία καταχώρησης:

ΜΗΝΑΣ:

ΕΤΟΣ:

Designed and Implemented by
CompuLink Network S.A.

Τρίτον. Πως βρέθηκε ο Οτσαλάν στα χέρια της Τουρκίας; Εμείς πιστεύουμε -και το ξεκαθαρίζουμε- ότι ήταν βαρύ λάθος να εμπλακούμε σε όλη αυτή την ιστορία ως χώρα. Πιστεύω ότι έπρεπε η κυβέρνηση να έχει κινητοποιηθεί διεθνώς και κυρίως να θέσει την Ευρωπαϊκή Ένωση μπροστά στις ευθύνες της. Πιστεύουμε ότι θα έπρεπε να έχει ζητήσει έκτακτη σύγκλιση του συμβουλίου πολιτικής συνεργασίας. Αντί να αυτοπαγιδευτεί με τον πιο αδέξιο τρόπο σε μια τόσο κρίσιμη, περίπλοκη και επικίνδυνη υπόθεση. Αλλά εν πάση περιπτώσει ενεπλάκη και μιλήσαμε για τις ευθύνες της εμπλοκής. Από τη στιγμή που ενεπλάκη πως φτάσαμε στο απόλυτο ναυάγιο; Γιατί περί απολύτου ναυαγίου πρόκειται.

Δύο εκδοχές υπάρχουν. Ή από κακούς, εσφαλμένους χειρισμούς εκτροχιάστηκε η όλη επιχείρηση ή -υπάρχει και η άλλη εκδοχή, έστω και εμμέσως- η κυβέρνηση Σημίτη συνέπραξε στην παράδοση του Οτσαλάν στις τουρκικές αρχές. Για την μεν πρώτη εκδοχή των κακών χειρισμών η απόρριψη της κυβερνητικής ανικανότητας αναδεικνύεται σε όλο της το μεγαλείο. Σε όλη τη διάσταση. Για τη δεύτερη αν ισχύει, τα πράγματα είναι πολύ χειρότερα. Γιατί αν ισχύει τότε πρόκειται περί εθνικής ντροπής. Μπορεί να μην συμφωνούμε με τις μεθόδους αγώνα του Οτσαλάν. Μας είναι όμως αδιανόητο να συνέπραξε η Ελλάδα μια χώρα τιμής και ευθύνης σε μια ατιμιάτετοιου μεγέθους.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι,

Σε κάθε περίπτωση οι ευθύνες της κυβέρνησης είναι βαρύτατες. Οδήγησε την εξωτερική πολιτική της χώρας σε ένα πρωτοφανές φιάσκο. Απίστευτο φιάσκο. Άφησε να δημιουργηθούν παγκοσμίως εικόνες διασυρμού της χώρας. Προκάλεσε την απομόνωση της χώρας αφού κατάφερε να στρέψει τους πάντες εναντίον της, ακόμα και τις δύο αντιμαχόμενες πλευρές. Και αισθάνομαι την ανάγκη να πω ότι είναι άμεση ανάγκη να απολογηθεί, να εξηγηθεί ο ίδιος ο πρωθυπουργός. Ακούω ότι ασθενεί. Εν τοιαύτη περίπτωση πρέπει να γίνει το ταχύτερο δυνατόν. Είναι τρομακτικές οι διαστάσεις, το βάρος του θέματος και οι πιθανές επιπτώσεις του, για να αντιμετωπισθεί στα πλαίσια της τρέχουσας επικαιρότητας και διαχείρισης.

Εμείς κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, πιστεύουμε ότι η υπόθεση αυτή έβλαψε τη χώρα σε ανυπολόγιστο βαθμό. Και επιβεβαίωσε την άποψη μας ότι η εξωτερική πολιτική της χώρας γίνεται στο πόδι με τρόπο ερασιτεχνικό, επιπόλαιο, συχνά παιδαριώδη. Και μάλιστα δυστυχώς εκ συστήματος και κατά συρροή. Απόδειξη; Πήγαμε από την ταπείνωση στα Ιμια, στον κατευνασμό της Μαδρίτης, στο φιάσκο των S-300 και τώρα στο διασυρμό, στο ναυάγιο για την υπόθεση Οτσαλάν.

Γι αυτό προαναγγέλλω από σήμερα ότι θα καταθέσουμε αύριο κιάλας πρόταση για συζήτηση προ ημερησίας διατάξεως στη Βουλή με θέμα την εξωτερική πολιτική της χώρας.

Και θέλω εδώ να κάνω μια δήλωση την οποία την αισθάνομαι από το βάρος της πολιτικής ευθύνης. Δεν μπορεί κυρίες και κύριοι συνάδελφοι μια κυβέρνηση κατώτερη των περιστάσεων να διακυβεύει τις τύχες του ελληνισμού και την τιμή του Έθνους μας.

Έρχομαι τώρα στο κατεξοχήν αντικείμενο αυτής της συζήτησης. Είναι γνωστό κυρίες και κύριοι συνάδελφοι ότι ζούμε σε μια εποχή ραγδαίων αλλαγών και μεγάλων προκλήσεων. Και σ' αυτές καλούμαστε να ανταποκριθούμε ως χώρα μέσα στο πλαίσιο της ευρωπαϊκής οικογένειας. Αλλά και η Ευρωπαϊκή Ένωση καλείται να αντιμετωπίσει αυτές τις συνθήκες μέσα στα πλαίσια του αυξημένου παγκόσμιου ανταγωνισμού. Το τί συμβαίνει με τη δική μας χώρα είναι γνωστό. Και δυστυχώς απογοητευτικό. Οι εταίροι μας τρέχουν και εμείς ουραγοί πορευόμαστε με βήμα σημειωτόν.

Οφείλω όμως να υπογραμμίσω ότι και η Ευρωπαϊκή Ένωση το τελευταίο καιρό δείχνει να έχει χάσει το δυναμισμό της και το βηματισμό της. Και κυρίως -και επιτρέψτε μου να επιμείνω σ' αυτό- τον οραματισμό της. Βεβαίως το κοινό νόμισμα είναι ένα σοβαρό βήμα στη σωστή κατεύθυνση. Κινδυνεύει όμως να καταλήξει σε μια κίνηση αποσπασματική. Αν δεν συνοδευτεί από τη συλλογική θέληση της Ευρωπαϊκής Ένωσης για ουσιαστική εμβάθυνση, για τολμηρή διεύρυνσή της.

Και θέλω επίσης να υπογραμμίσω ότι όσο το επιμέρους επικρατεί των μεγάλων ευρωπαϊκών στόχων, τόσο τα ασήμαντα θα παραμερίζουν τα σημαντικά, τα πρωτεύοντα. Και ποια είναι αυτά τα σημαντικά: Πρώτον. Ένα ισχυρό κοινό όραμα για την ευρωπαϊκή ολοκλήρωση, για μια πολιτικά ενωμένη Ευρώπη. Ένα όραμα που χτίζεται και θα χτίζεται βήμα - βήμα. Δεν είμαστε εκτός τόπου και χρόνου. Έχουμε απόλυτα ρεαλιστική αίσθηση της πραγματικότητας. Και κατανοούμε ότι οι σημαντικοί αυτοί στόχοι δεν ολοκληρώνονται από τη μια μέρα στην άλλη. Είναι όμως σημαντικό να ξαναβρεί η Ευρώπη την κινητήριά της δύναμη να κινηθεί προς αυτούς τους στόχους. Γιατί σήμερα, δυστυχώς, δεν δίνει αυτή την εικόνα.

Δεύτερον. Το όραμα αυτό πρέπει να καταστεί κτήμα των πολιτών, όλων των Ευρωπαίων πολιτών και να συνδεθεί με την καθημερινή τους ζωή. Χρειαζόμαστε μια Ευρώπη κοντά στους πολίτες. Που να αφορά τους πολίτες. Όχι μια απόμακρη ευρωπαϊκή γραφειοκρατία, που απλώς αναπαράγει τον εαυτό της, επικοινωνεί μόνο με τον εαυτό της και είναι αποκομμένη από τους πολίτες.

Τρίτον. Πορεία προς την Ενωμένη Ευρώπη είναι αδιανόητη χωρίς ενιαία εξωτερική πολιτική, πολιτική ασφάλειας και άμυνας. Όσο δεν συμβαίνει αυτό η Ευρώπη θα παραμένει ως διεθνής παρουσία ένας περιθωριακός παράγοντας. Και, δυστυχώς, η δεκαετία του '90 και πρόσφατες εξελίξεις ακόμα επιβεβαιώνουν - αυτό που λέγεται λαϊκά - ότι η Ευρώπη είναι ένας οικονομικός γίγαντας, αλλά πολιτικά παραμένει νάνος. Σημαντικές εξελίξεις, κυρίως, στη διαδικασία της αποσύνθεσης της πρώην Γιουγκοσλαβίας, η κρίση στη Βοσνία, σήμερα η κρίση στο Κοσσυφοπέδιο δεν βρίσκουν την ευρωπαϊκή συμμετοχή ανάλογη με το ύψος, με το ειδικό βάρος, κυρίως όμως με το όραμα της πολιτικά ανεπτυγμένης Ευρώπης.

Τέταρτον. Μια Ευρωπαϊκή Ένωση που θα καταστήσει συμμετόχους στην πορεία της τους λαούς της θα πρέπει να είναι μια Ευρώπη ανταγωνιστική σε παγκόσμιο επίπεδο. Όσο λιγότερο ανταγωνιστική είναι η Ευρωπαϊκή Ένωση ή έστω πολλές χώρες της Ένωσης, τόσο η μεγάλη μάζιγα της ανεργίας θα φουντώνει. Και όσο θα φουντώνει, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, η ανεργία τόσο μεγάλα κομμάτια της κοινωνίας και, κυρίως, οι νέοι θα αποξενώνονται από την

ευρωπαϊκή πορεία. Μια ευρωπαϊκή πορεία που, πολύ απλά, δεν θα τους αφορά.

Τα γενικά οράματα, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, οι φιλόδοξοι στόχοι δεν μπορούν να νικήσουν την καθημερινότητα. Γιατί για τους πολίτες - και ορθώς από την πλευρά τους - προέχει η καθημερινή τους ζωή. Αυτό που αντιμετωπίζουν απτά, άμεσα και αδιάλειπτα. Το κοντινό και όχι το μακρινό. Και είναι υποχρέωση των ηγετών να ξεκινούν απ' αυτή την αίσθηση της καθημερινότητας για τους πολίτες. Να επιλύουν τα σημερινά προβλήματα, ώστε να έχουν την αξιοπιστία για να μιλούν για οραματισμούς και να σχεδιάζουν μακρόπνοους στόχους.

Αν, λοιπόν, η Ευρώπη και μάλιστα οι ηγετικές ευρωπαϊκές χώρες δεν αντιμετωπίσουν την ανεργία, ας μην ελπίσουμε ότι θα γίνει κανένας πιστευτός όταν μιλά ως Ευρωπαίος για τα μεγάλα οράματα. Και θέλω επίσης να τονίσω εδώ, γιατί πρέπει να τα λέμε αυτά τα πράγματα, ότι στη σημερινή Ευρώπη υπάρχει έλλειμμα ηγεσίας. Έλλειμμα μεγάλων στόχων. Άρα και η καθημερινότητα, κυρίως, με την ανεργία πιέζει. Και τα οράματα λείπουν. Ειδικά το τελευταίο διάστημα δημιουργείται η αίσθηση πως στις συναντήσεις κορυφής της Ευρωπαϊκής Ένωσης κυριαρχεί μια έντονη εσωστρέφεια. Ότι τα μικρά και τα ασήμαντα λειτουργούν ως τέλμα, ως τροχοπέδη. Και ότι οι αποφάσεις, οι τομές απουσιάζουν. Και στην κατεύθυνση της ενιαίας εξωτερικής και αμυντικής πολιτικής και στο μέτωπο της ανταγωνιστικότητας. Η αλήθεια είναι πως η σημερινή Ευρώπη είναι μια Ευρώπη με μειωμένη θέληση να εμβαθύνει, να διευρύνει την Ένωσή της. Μια Ευρώπη χωρίς τόλμη να γίνει πιο ανταγωνιστική, πιο δυναμική. Μια Ευρώπη που έτσι ούτε τους λαούς συγκινεί, αλλά ούτε την κοινωνική της συνοχή διασφαλίζει.

Αυτή όμως, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, δεν είναι η Ευρώπη που οραματίστηκαν οι δημιουργοί της. Δεν είναι η Ευρώπη που οραματίστηκε ο Αϊντενάουερ, ο Σούμαν, ο Μονέ, ο Ντε Γκασπερι, ακόμα και ο Ντε Γκολ με τις ιδιαιτερότητές του, από τους πιο πρόσφατους ο Χέλμουτ Κολ, ο Μιτεράν ακόμα. Δεν είναι η Ευρώπη, αν θέλετε, που οραματίστηκε ο Κωνσταντίνος Καραμανλής, που τη σφραγίδα του φέρει η ευρωπαϊκή πορεία αυτής της χώρας και η ένταξή της σ' αυτήν.

Αυτή είναι μια Ευρώπη περιορισμένων στόχων. Περιορισμένων αποτελεσμάτων. Περιορισμένου βεληνεκούς. Μια Ευρώπη που ούτε ηγείται, ούτε εμπνέει. Τόνισα ήδη πως η ΟΝΕ είναι βήμα στη σωστή κατεύθυνση. Όμως η ΟΝΕ κινδυνεύει να αποδειχθεί πύργος χτισμένος στην άμμο, αν δεν αποτελέσει κρίκο σε μια συνεκτική αλυσίδα της πορείας προς την πολιτική ενοποίηση. Μιας πορείας που θα εμπνέει, θα λύνει προβλήματα της καθημερινότητας και θα διαμορφώνει μια Ευρώπη ανταγωνιστική και με ουσιαστικό, αποφασιστικό διεθνή ρόλο.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι,

Η συνθήκη του Άμστερνταμ δεν αμφισβητεί κανείς ότι εμπεριέχει κάποια θετικά, καινούργια στοιχεία. Επί της ουσίας όμως - ας είμαστε ειλικρινείς - δεν είναι η μεγάλη τομή, δεν είναι το μεγάλο βήμα προς τα μπρος. Μοιάζει περισσότερο με βήμα σημειωτόν, αφού άλλωστε από παντού εκφράστηκε η σχετική ευαρέσκεια ότι δεν είχαμε και οπισθοχωρήσεις, υπαναχωρήσεις, παλινωδίες.

Και θέλω μέσα σ' αυτό το πλαίσιο να θίξω τρία - τέσσερα θέματα που τα θεωρώ κορυφαία. Πριν απ' όλα ΚΕΠΠΑ. Κοινή Εξωτερική Πολιτική και Πολιτική Ασφάλειας. Είναι αστείο να συζητούμε και μάλιστα να λέγεται από τα πρωθυπουργικά χείλη ότι υπήρξε πρόοδος σε αυτή την κατεύθυνση. Ανέξοδες, μη δεσμευτικές, απλά φραστικές διακηρύξεις που και αυτές ακόμα στην ουσία δεν είναι τίποτε άλλο παρά επαναλήψεις άλλων συμβατικών κειμένων του χάρτη του Οργανισμού Ηνωμένων Εθνών, ή του χάρτη των Παρισίων. Βεβαίως ούτε λόγος για εγγύηση εξωτερικών συνόρων. Καμμία πρόοδος στο θέμα αυτό. Όπως επίσης αποτελεί βήμα προς τα πίσω στην ουσία το γεγονός ότι η Ευρώπη ανέβαλε επ' αόριστον την ενσωμάτωση της Δυτικοευρωπαϊκής Ένωσης μες στο ευρωπαϊκό οικοδόμημα, μες την Ευρωπαϊκή Ένωση. Ανεβλήθη, παρεπέμφθη στις καλές δες άρα ακόμα και τους εν σπαραγγάνει υπάρχοντες μηχανισμούς της Ευρωπαϊκής Ένωσης δεν τους διαθέτει σήμερα η Ευρώπη. Έρχομαι σε ένα άλλο μεγάλο κεφάλαιο. Ατζέντα 2000. Πολύ συζήτηση γίνεται. Εδώ οι ευθύνες της κυβέρνησης είναι και θα είναι πολύ μεγάλες τους μήνες που έρχονται. Και κυρίως θέλω να το εντοπίσω σε δύο κατευθύνσεις. Πρώτον σε ότι αφορά τους πόρους είναι αδιανόητο να συζητούμε ότι θα γίνει διεύρυνση και ότι οι πόροι, ο προϋπολογισμός της Ένωσης θα μειωθεί. Θα έλεγα ότι αποτελεί εξαιρετικά ισχυρή τοποθέτηση να λέγεται ή να λέμε ότι τουλάχιστον να μείνει εκεί που είναι. Αυτό είναι το ελάχιστο που μπορεί κανείς σήμερα να πει.

Εάν θέλουμε να πιστεύουμε σε μια ευρωπαϊκή πορεία, που θα συμπεριλαμβάνει και την εμβάθυνση παραπέρα, που σημαίνει συνοχή, που σημαίνει πραγματική σύγκλιση των υστερισμών οικονομιών. Ταυτόχρονα όμως σημαίνει και απανωτές τελικά διευρύνσεις, η αύξηση των πόρων είναι απαραίτητη. Είναι αναγκαία προϋπόθεση. Εξίσου ιδιαίτερα σημαντικό είναι το ζήτημα της κοινής αγροτικής πολιτικής. Είναι αδιανόητο να υπάρξει έστω και μερική επανεθνικοποίησή της. Αποτελεί μία από τις μεγάλες κατακτήσεις της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Χωρίς να αμφισβητεί κανείς ότι υπάρχουν πλευρές τους που χρήζουν επανεξέτασης και αναθεώρησης. Εδώ η Ευρώπη θα κάνει μέγα λάθος εάν κάνει βήματα προς τα πίσω, και εδώ η Ελλάδα- και επιμένω σε αυτό έναντι της κυβέρνησης που σήμερα χειρίζεται τα αιτήματα αυτά- πρέπει να είναι παντελώς ανυποχώρητη. Είναι ήδη τρομαχτικά τα αδιέξοδα που αντιμετωπίζουν οι Έλληνες αγρότες για να φτάσουμε να κουβεντιάζουμε και πιθανώς την διαμόρφωση μιας πολύ πιο, επί το λιτότερον, επί το ασθενικότερον διαμόρφωση της Κοινής Αγροτικής Πολιτικής.

Άλλο μεγάλο θέμα που πρέπει να έχουμε υπόψιν μας είναι το επικείμενο Γ' Κοινοτικό Πλαίσιο Στήριξης ή το Σαντέρ ένα όπως λέγεται. Εδώ πέραν των εύκολων διακηρύξεων στις οποίες έχει προβεί χωρίς να έχει τίποτα στα χέρια της η κυβέρνηση υπάρχει ένα ζήτημα το οποίο θέλω ενώπιόν σας να θέσω. Δεν σας έχουμε εμπιστοσύνη κυρίες και κύριοι της κυβέρνησης ότι μπορείτε να διαχειριστείτε τον σχεδιασμό μιας τέτοιας μεγάλης υπόθεσης. Και το στηρίζουμε σε δύο τρία επιχειρήματα σοβαρά. Πρώτα από όλα η κακή χρήση του Β' Κοινοτικού Πλαισίου Στήριξης. Κακή χρήση που εντοπίζεται στην χαμηλή απορροφητικότητα, στους λίγους μήνες ακόμα που έχουν μείνει για την εκπνοή τους στην ουσία, η απορροφητικότητα φτάνει δεν φτάνει το 50%. Στην κακή ποιοτική εκτέλεση των έργων. Και βεβαίως από την άλλη πλευρά στο γεγονός ότι δεν μπορεί μια κυβέρνηση που έχει τόσο κακές επιδόσεις σε ένα τόσο μεγάλο θέμα να διαχειριστεί το σχεδιασμό του Γ' Κοινοτικού Πλαισίου Στήριξης όταν είναι σχεδόν δεδομένο ότι δεν θα είναι αυτή στην εξουσία για να υλοποιήσει το

σχεοιασμο αυτο.

Και τέλος παρέλκει μετ' επιτάσεως να υπογραμμίσω το πόσο σημαντική προτεραιότητα δίνουμε στην διεύρυνση και βεβαίως στην συμπερίληψη της Κύπρου σ' αυτή την κατεύθυνση. Η οποιαδήποτε προσπάθεια για πολιτική λύση δεν μπορεί ούτε πρέπει να αποτελέσει εμπόδιο, τόσο μάλλον βέβαια μέσω εκβιασμού σε σχέση με την ενταξιακή πορεία της Κύπρου προς την οποία πρέπει να δώσουμε όλες μας τις δυνάμεις και όλη μας την ενέργεια ως έθνος.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι,

Προδιέγραφα με λίγα λόγια πως βλέπουμε την Ευρώπη και την πορεία της. Εμείς ως παράταξη υπήρξαμε πάντα στην καρδιά της ελληνικής πορείας προς την Ευρώπη. Δεν χρειάζεται να θυμίσω τα αυτονόητα. Και με την επιτυχία, τη μεγάλη επιτυχία, τη μεγαλύτερη μεταπολεμική εθνική μας επιτυχία με την ένταξη στην Ευρωπαϊκή Ένωση και με την ουσιαστική συμμετοχή στη διαμόρφωση της Συνθήκης του Μάαστριχτ στις αρχές της δεκαετίας του '90. Γι' αυτό άλλωστε η Νέα Δημοκρατία σήμερα έχει ισχυρές απόψεις για το μέλλον της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Δεν μπορεί η Ευρώπη να σημαίνει μόνο λογιστικούς δείκτες. Δεν μπορεί να είναι απλώς διαχειριστικές λογικές η ευρωπαϊκή υπόθεση. Είναι ένα όραμα και μια πορεία. Μεγάλη πορεία αλλά διαφορετική από τη σημερινή. Μια Ευρωπαϊκή Ένωση πιο συνεκτική, πιο ανταγωνιστική, παρούσα και με πρωτοβουλίες στις διεθνείς εξελίξεις και πιο κοντά στους ίδιους τους πολίτες της.

Έχω τονίσει κυρίες και κύριοι συνάδελφοι πολλές φορές, θέλω όμως να το ξεκαθαρίσω και σήμερα. Ασφαλώς ο στόχος προς την ΟΝΕ είναι κοινός για την μεγάλη πλειοψηφία των Ελλήνων και αρκετών κομμάτων σήμερα στην Ελλάδα. Όμως οι δικές μας συνολικές αντιλήψεις για το πώς θα πάμε στην ΟΝΕ και τι θα κάνουμε μετά από την τραγικά καθυστερημένη επίτευξη του στόχου αυτού, διαφέρουν ριζικά στις αντιλήψεις που έχει η σημερινή κυβέρνηση. Μιας κυβέρνησης που ούτε έχει κάποια συνολική αντίληψη για τα ευρωπαϊκά πράγματα, γεγονός που αποκαλύπτεται καθημερινά, ότι έχει βαρύτερη ευθύνη γιατί μείναμε απ' έξω από την πρώτη ταχύτητα, από το μεγάλο ραντεβού της ΟΝΕ, τον περασμένο Μάιο. Που καταντήσαμε να είμαστε μόνοι εμείς ουραγοί στην ευρωπαϊκή πορεία. Και που σήμερα δεν προετοιμάζεται η πατριδα μας για τις μεγάλες προκλήσεις που θα σφραγίσουν την μετά ΟΝΕ εποχή.

Θέλω παρεπιπτόντως εδώ να πω, επειδή η Κυβέρνηση παρουσιάζεται να αμφισβητεί τα αδιαμφισβήτητα, ότι σύμφωνα με την 6η περιοδική Έκθεση της Κομισιόν που δημοσιεύτηκε τις πρώτες μέρες του Ιανουαρίου η Ελλάδα εξακολουθεί να βρίσκεται σε πορεία πραγματικής απόκλισης παράδοσα θρυλούνται, λέγονται και αποτελούν αντικείμενο κυβερνητικών ισχυρισμών για σύγκλιση. Απόδειξη; Η αγοραστική δύναμη του μέσου Έλληνα, με μέσο κοινοτικό όρο το 100 υποχώρησε το '98 στο 68,6%, ενώ το '97 ήταν στο 69,2. Δηλαδή παρά τους ανακριβείς ισχυρισμούς της Κυβέρνησης έχουμε τον τελευταίο χρόνο ουσιαστική υποχώρηση που σηματοδοτεί την πραγματική απόκλιση. Και είναι επίσης εντυπωσιακό ότι ευρύτερες περιοχές της Ελλάδας περιλαμβάνονται στις 25 φτωχότερες περιοχές της Ευρώπης, με χειρότερη απώλεια, από πλευράς επιδόσεων, δυστυχώς την Ήπειρο.

Και θέλω επίσης να τονίσω εδώ ότι σύμφωνα με τα στοιχεία που παρουσίασε η αρμόδια Επιτροπή για τα θέματα συνοχής η κα Βουκ Ματις στην περίοδο 1986-1998 το μέσο κατά κεφαλή εισόδημα της Ιρλανδίας αυξήθηκε στα δώδεκα αυτά, δεκατρία χρόνια κατά 42% περίπου. Της Πορτογαλίας κατά 26% και της Ελλάδος όλη αυτή την περίοδο κατά 9,4%. Αυτή είναι η απόδειξη της αποτυχίας. Αυτή είναι η τρανότερη απόδειξη ότι και σήμερα ακόμα ακολουθείται πολιτική που στοχεύει στην ονομαστική σύγκλιση, με τις αλχημείες και τα γνωστά μαγειρέματα των αριθμών, αλλά στην ουσία βρισκόμαστε σε πορεία διαρκούς απόκλισης από τον ευρωπαϊκό μέσο όρο και την ευρωπαϊκή πραγματικότητα.

Η δική μας πορεία προς την Ευρώπη και προς το ευρωπαϊκό όραμα είναι ξεκάθαρη. Για μας ευρωπαϊκός προσανατολισμός είναι σταθερή αξία της πολιτικής μας φυσιογνωμίας. Και τον έχουμε υπηρετήσει με συνέπεια, με σταθερότητα, με συνέχεια και με αξιοπιστία. Άλλοι είναι που στην πορεία τους άλλαξαν το δικό τους προσανατολισμό. Ταυτόχρονα εμείς έχουμε μια συνοπτική αντίληψη για την πορεία της Ευρώπης και τη θέση της χώρας μας στην πορεία αυτή.

Δεύτερον, η ένταξη στην ΟΝΕ δεν μπορεί να συγκαλύψει την αποτυχία της Κυβέρνησης να ενσωματώσει έγκαιρα τη χώρα στο ευρωπαϊκό γίγνεσθαι. Με αποτέλεσμα ως ουραγοί πλέον να υφιστάμεθα πιέσεις και εκβιασμούς σε κρίσιμα εθνικά θέματα.

Τρίτον, για μας η ένταξη στην ΟΝΕ θα έπρεπε να επιδιωχθεί με όρους πραγματικής και όχι ονομαστικής σύγκλισης. Επανέρχομαι σ' αυτό γιατί είναι καίρια υπόθεση. Πραγματική όμως σύγκλιση σημαίνει τομές, βαθιές διαρθρωτικές τομές στην οικονομία. Και επειδή η Κυβέρνηση αποφεύγει αυτές τις τομές έχει αναγκασθεί να κυνηγά την ονομαστική σύγκλιση. Με δυο λόγια στοχεύει σε δείκτες αδιαφορώντας για την πραγματική κατάσταση της οικονομίας και της κοινωνίας και άρα και το μέλλον του λαού και των πολιτών. Γιατί πέρα από την ΟΝΕ αυτό που αφορά τους πολίτες είναι, τί θα γίνει μετά την ΟΝΕ. Τους αφορά το μέλλον της χώρας και το μέλλον της πραγματικής οικονομίας. Και ορθώς τους αφορά. Διότι αν δεν λυθούν τα προβλήματα της πραγματικής οικονομίας, αυτά τα προβλήματα θα βρούμε μπροστά μας και μέσα στην ΟΝΕ. Θα τα βρούμε δε πολλαπλασιάζοντας μπροστά μας μια και η συμμετοχή μας θα είναι η συμμετοχή μιας χώρας εξασθενημένης, εξουθενωμένης, μη ανταγωνιστικής, μιας χώρας ουραγού.

Ασφαλώς η ΟΝΕ είναι σημαντικός στόχος. Όπως όμως έχω πει πολλές φορές δεν μπορεί να πληροί παρά μέρος μόνο του συνολικού περιεχομένου απ' τον ευρωπαϊκό μας προσανατολισμό. Είναι οξύμωρο να μιλάμε για ΟΝΕ και ο πολίτης να 'ναι το θύμα ενός κράτους υπό διάλυση, στην παιδεία, στην υγεία, στην εγκληματικότητα. Με τους πολίτες εγκαταλελειμμένους στη μοίρα τους. Με την ανεργία να καλπάζει και τους νέους, δηλαδή ουσιαστικά το αύριο της πατρίδας μας, σε απόγνωση, θύματα αυτής της πολιτικής. Γιατί με την κοινωνική περιθωριοποίηση πρέπει να πω ότι δεν μπορεί να νοείται ευρωπαϊκή πορεία της χώρας, με μια τριτοκοσμική πραγματικότητα από πλευράς κράτους.

Εμείς επιλέγουμε μια ευρωπαϊκή πορεία της χώρας που είναι και συνολική και ουσιαστική. Όχι μίζερη και επιφανειακή, ούτε που να περιορίζεται μόνο σε πρόσκαιρα προσέγγιση δεικτών. Και

μιζερη και επιφανειακη, οστε που να περιοριζεται μονο σε προσωκαιρη προσεγγιση οσκειων. και μια συνολικη ευρωπαϊκη πορεία σημαίνει τομές στην οικονομία, τομές στο τριτοκοσμικό κράτος. Δεν μας αρκεί ένα ευρωπαϊκό περίβλημα, επικάλυμμα, που κρύβει μια τριτοκοσμική ουσία, γιατί σήμερα δυστυχώς αυτή είναι η πραγματικότητα. Δικό μας στόχος είναι η πραγματική ευρωπαϊκή ουσία. Γιατί μόνο έτσι θα κατοχυρωθεί και το μέλλον της πατρίδας μας, αλλά και προοπτική της μέσα στο μελλοντικό ευρωπαϊκό γίγνεσθαι.

Θέλω να υπενθυμίσω βεβαίως ότι παρά τις κριτικές αυτές επισημάνσεις για τα όσα δεν έγιναν, παρά την κατάσταση της αγωνίας για όλα αυτά που πρέπει να γίνουν και στην Ευρώπη συνολικά αλλά και σε σχέση με τη δική μας στάση και πορεία, σε σχέση έναντι της Ευρώπης, εμείς τη συνθήκη του Άμστερνταμ θα την υπερψηφίσουμε γιατί το θεωρούμε ότι απορρέει από τη στάση συνέπειας, συνέχειας και αξιοπιστίας έναντι του ευρωπαϊκού μας προσανατολισμού. Επιμένουμε όμως και θα δίνουμε και θα δώσουμε τον αγώνα σε όλα τα επίπεδα, σήμερα ως Αντιπολίτευση, αύριο ως Κυβέρνηση, μέσα στο Ευρωπαϊκό Λαϊκό Κόμμα το συγγενικό της ευρύτερης Ευρωπαϊκής Ένωσης για μια Ευρώπη που θα `ναι πιο δημοκρατική, με πιο ισχυρό ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, μια Ευρώπη που θα `ναι πιο κοντά στους πολίτες, μια Ευρώπη που θα στηρίζεται στην αρχή της επικουρικότητας αλλά πάντως θα κινείται με δυνατά, με αποφασιστικά βήματα προς τον μεγάλο οραματισμό, τον οραματισμό της πολιτικής ενοποίησης της Ευρώπης.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι σας ευχαριστώ.